

Repertoriumnummer 2024 / 398
Datum van uitspraak 12 februari 2024
Rolnummer 2021/AB/783
Beslissing waartegen beroep 21/46/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

arrest

COVER 01-00003695640-0001-0016-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
heropening der debatten

1. **VAPH**, met zetel te 1030 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 37,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. B R , advocaat te 3930 HAMONT-ACHEL,

tegen

1. **AG INSURANCE NV**, ON 0404.494.849, met zetel te 1000 BRUSSEL, E. Jacquainlaan 53,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. H B , advocaat te 9060 ZELZATE,

*

*

*

I. De feiten

AG – D (V)

1.

Op 23 juni 2015 was de heer D V (° 1996) het slachtoffer van een ernstig arbeidsongeval (val van een stelling bij dakwerken).

AG INSURANCE NV (hierna AG) was de arbeidsongevallenverzekeraar van de werkgever en erkende een tijdelijke en een blijvende arbeidsongeschiktheid van 100% (consolidatie op 24 december 2016) en voor 100 % nood aan de hulp van derden.

Op 13 februari 2017 zond AG een overeenkomst-vergoeding aan de heer D V , met daarin ook de lijst van prothesen en orthopedische toestellen die hij op het ogenblik van de overeenkomst nodig had en die ten laste van de verzekeraar waren:

*“Prothese: push brace pols
Andere: drempelbrug keuken / terras
Andere: drempelbrug keuken / living
Andere: drempelbrug voordeur
Andere: 2 steunbaren toilet
Andere: Douchezit met armsteunen
Manuele standaard rolstoelen: manuele rolstoel met motor en antidecubituskussen
Orthopedische schoenen: orthopedische stadsschoenen
Til en transfertoestellen: traplift met fixatiemateriaal
Incontinentiemateriaal: incontinentiemateriaal
Andere: antidecubituskussen matras voor hoog-laag bed
Andere: Elektrisch Hoog-Laag bed met onrusthekkens
Manuele standaard rolstoelen: manuele rolstoel met antidecubituskussen”.*

Het blijkt niet en AG beweert ook niet dat de heer D V de overeenkomst heeft aanvaard, noch of deze werd voorgelegd aan FEDRIS of aan de rechtbank.

VAPH- D (V)

2.

Op 29 december 2016 diende de heer D V een aanvraag voor hulpmiddelen in bij het VAPH. Het betrof diverse aanpassingen van zijn woning.

In het formulier “objectiveren handicap” van 17 februari 2017, vermeldde het MDT (multidisciplinair team): *“Aangezien de arbeidsongevallenverzekering niet tussenkomst in de structurele aanpassingen van de woning, vereist om de toegankelijkheid te vrijwaren, wordt er door ons een aanvraag IMB gedaan aan jullie diensten.”*

3.

Twee jaar later, met een brief van 25 januari 2019, schreef het VAPH aan de heer D V dat de aanvraag werd goedgekeurd:

“-beslissing over uw vraag van 3 januari 2017

-dossiernummer: 352314 op naam van: D V ,^o 1996

Geachte heer Vanderhaeghe

Uw vraag is goedgekeurd. In de tabel ziet u de hulpmiddelen die u kunt kopen en de maximale bijdrage (“refertebedrag”) van het VAPH in de kosten. De beslissing is geldig voor facturen vanaf de datum in de derde kolom.

Hulpmiddel/aanpassing	Refertebedrag	Facturen betaalbaar vanaf
aanpassen toegangsdeur badkamer	€ 1.000,00	1 januari 2016
circulatieomgeving: verbreden deuren	€ 2.942,80	1 januari 2016

plaatsen inloopdouche en afbraakwerken	€ 1.880,00	1 januari 2016
toegang tot de woning: oprit en verbreden voordeur	e 1.471,40	1 januari 2016

Om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming, moet het hulpmiddel adequaat zijn en daardoor mogelijks aan een aantal voorwaarden voldoen. Raadpleeg bij twijfel altijd eerst de refertelijst op onze website (www.vaph.be/refertelijst) of contacteer uw multidisciplinair team vooraleer het hulpmiddel aan te kopen.(...).”

VAPH – AG

4.

Op 11 januari 2019 schreef het VAPH de volgende brief aan AG:

“.....Volgens onze gegevens werd De heer D V het slachtoffer van een arbeidsongeval. De werkgever ten tijde van het arbeidsongeval, zou een polis arbeidsongevallen hebben afgesloten met uw maatschappij.

Mogen wij u vragen ons de huidige stand van zaken inzake de afhandeling van bovenvermeld arbeidsongeval mee te delen, toegelicht aan de hand van alle relevante documenten (bijv. deskundigenverslag(en), vonnis of arrest, vergoedingsovereenkomst, ...)?

De heer V vroeg op het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) om tussenkomsten in de kosten van de aankoop van volgende hulpmiddelen en aanpassingen:

Vraag

*toegang tot de woning: oprit en verbreden voordeur
plaatsen inloopdouche en afbraakwerken
circulatieomgeving: verbreden deuren
aanpassen toegangsdeur badkamer*

Betrokkene heeft in overeenstemming met de arbeidsongevallenwetgeving recht op alle hulpmiddelen die als gevolg van het arbeidsongeval nodig zijn om de aangetaste of verzwakte lichaamsdelen te steunen of te vervangen, dan wel het gebruik of de functies ervan te bevorderen.

Zou u ons kunnen meedelen of uw maatschappij tussenkomt in de kosten van deze hulpmiddelen en aanpassingen ? Zo ja, voor welk bedrag? Indien uw maatschappij geen tussenkomsten verleent voor deze hulpmiddelen, zou u dan ons de weigeringsgrond kunnen meedelen?

Iedere tussenkomst van het VAPH is namelijk residuair ten aanzien van andere vergoedingsdebiteurs die dezelfde schade dekken. Concreet betekent dit dat het VAPH niet gehouden kan zijn tot enige tussenkomst wanneer een andere vergoedingsdebiteur vergoedingen moet uitkeren. De rechtsgrond vindt u terug in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap.

Het VAPH kan wel tussenkomsten verlenen in afwachting van een vergoeding van de andere vergoedingsdebiteur. Het VAPH wordt dan in de rechten en betrokkene geplaatst en kan de betaalde tussenkomsten terugvorderen.”.

5.

Op 29 september 2020 schreef het VAPH dan de volgende brief aan AG:

“Geachte mevrouw, Geachte heer

Wij komen terug op bovenvermeld schadegeval.

De heer D kan u ook gekend zijn als de heer V D . Door volle adoptie is zijn familienaam veranderd.

Zoals wij in onze brief van 11 januari 2019 meedeelden, richtte betrokkene een aantal zorgvragen tot het VAPH.

Het VAPH verleende ondertussen tussenkomst in de aankoop van volgende hulpmiddelen en aanpassingen:

<i>Hulpmiddel</i>	<i>Aanvraag</i>	<i>Toegekend bedrag</i>	<i>Laatste betaling</i>
<i>toegang tot de woning: oprit en verbreden voordeur</i>	<i>03/01/2017</i>	<i>1.471,40 euro</i>	<i>1.471,40 euro</i>
<i>plaatsen inloopdouche en afbraakwerken</i>	<i>03/01/2017</i>	<i>1.880,00 euro</i>	<i>1.880,00 euro</i>
<i>circulatieomgeving: verbreden deuren</i>	<i>03/01/2017</i>	<i>2.942,80 euro</i>	<i>2.942,80 euro</i>
<i>aanpassen toegangsdeur badkamer</i>	<i>03/01/2017</i>	<i>1.000,00 euro</i>	<i>1.000,00 euro</i>

In totaal verleende het VAPH voor 7.294,20 euro aan hulpmiddelen en aanpassingen.

Gelieve als bijlage de stavingsstukken (boekingsopdrachten) terug te vinden. Krachtens artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (het Oprichtingsdecreet) waarin ons wettelijk subrogatierecht is opgenomen, vorderen wij voormeld bedrag terug van uw maatschappij.

Gelieve 7.294,20 euro te storten op volgend rekeningnummer: (...).”.

Op 31 juli 2020 werd de heer D V inderdaad geadopteerd door de heer A R . Vanaf die datum wijzigde zijn naam in D R .

6.

Op 23 oktober 2020 antwoordde AG als volgt aan het VAPH:

“...Ook AG Insurance is op de hoogte van het Cassatie-arrest van 9 oktober 2017. Cassatie werpt op dat de Koning niet de bevoegdheid heeft een limitatieve lijst op stellen om woningaanpassingen als prothese te beschouwen. Cassatie wijst op een gebrek aan wettelijke basis maar stelt de lijst op zich niet in vraag.

Zolang er geen wetwijziging wordt gepubliceerd, is het KB met de lijst van aanvaarde

prothesen nog van toepassing en blijft AG Insurance bij haar initieel standpunt. Volgens art. 28 van de Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene recht op de geneeskundige, farmaceutische en verplegingszorgen en, onder voorwaarden bepaald door de Koning, op de prothesen en orthopedische toestellen die ingevolge het ongeval nodig zijn. Het komt nog altijd de arbeidsongevallenverzekeraar toe om de noodzaak van de gemaakte medische kosten te beoordelen.

Zodus kunnen wij geen gevolg geven aan uw vraag tot terugbetaling van de woonaanpassingen die werden toegekend door uw instantie.”

7.

Met een dagvaarding van 21 december 2020 heeft het VAPH de zaak aanhangig gemaakt bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

II. Het bestreden vonnis

8.

Het VAPH vorderde:

AG te horen veroordelen tot betaling van de som van 7.294,20 Euro te vermeerderen met de gebruikelijke interesten vanaf datum van betaling.

Voorbehoud te maken voor andere tussenkomsten van het VAPH uit het verleden of het heden.

AG tevens te horen veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de dagvaardingskosten (167,6 Euro) en rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig art. 1022 Ger. W, geraamd op 1080 Euro,

Het te vellen arrest uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en zonder kantonnement.

9.

Met een vonnis van 14 oktober 2021 (A.R. nr. : 21/46/A) oordeelde de arbeidsrechtbank dat de vordering van het VAPH verjaard was overeenkomstig artikel 69 Arbeidsovereenkomstenwet. In het beschikkend gedeelte van het vonnis staat:

“De rechtbank beslist op tegenspraak.

De rechtbank verklaart de vordering van het VAPH ontvankelijk.

De rechtbank veroordeelt eisende partij tot de kosten begroot op 167,60 euro dagvaardingskosten inclusief de 20 euro bijdrage aan het bureau voor juridische rechtsbijstand en tot 262,37 euro rechtsplegingsvergoeding.

De rechtbank verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en zonder kantonnement.”

III. De vorderingen in hoger beroep

10.

Het VAPH stelde hoger beroep in en vordert:

“Het beroep van appellante ontvankelijk en gegrond te horen verklaren;

Het bestreden vonnis te vernietigen en opnieuw recht te spreken;

Dienvolgens geïntimeerde te horen veroordelen tot betaling van de som van 7.294,20 Euro te vermeerderen met de gebruikelijke interesten vanaf datum van betaling.

Voorbehoud te maken voor andere tussenkomsten van het concluante uit het verleden of het heden.

Geïntimeerde tevens te horen veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de dagvaardingskosten (167,6 Euro) en rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig art. 1022 Ger. W, geraamd op 1080 Euro, zowel in eerste aanleg als in beroep en zo nodig te actualiseren.

Het te vellen arrest uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en zonder kantonnement.”

11.

AG stelde met haar eerste conclusies beperkt incidenteel beroep in en vordert:

“In hoofdde, het incidenteel hoger beroep van concluante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het hoger beroep van appellante ontvankelijk doch de vordering van appellante onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren.

Dienvolgens het vonnis dd. 14.10.2021 van de Eerste Rechter te bevestigen met dien verstande dat de materiële vergissing in het beschikkend gedeelte van het vonnis wordt recht gezet waar de vordering onontvankelijk dient te worden verklaard ipv ontvankelijk zoals vermeld in het vonnis dd. 14.10.2021.

Appellante te veroordelen tot de kosten van het geding inclusief een rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg ten bedrage van € 284,23 als in hoger beroep ten bedrag van € 378,95.

Ondergeschikt, de vordering van appellante af te wijzen als ongegrond.

Uiterst ondergeschikt, voor zover appellante alsnog in het gelijk zou worden gesteld de door appellante gevorderde rechtsplegingsvergoeding te herleiden naar € 306,10 in eerste aanleg en € 408,10 in hoger beroep.”

IV. De procedure voor het arbeidshof

12.

Het hof heeft kennis genomen van de procedurestukken, in het bijzonder :

- het bestreden vonnis

- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 12 november 2021
- de door de partijen laatste neergelegde conclusies en stukken

13.

De partijen hebben gepleit op de openbare zitting van 13 november 2023.

De zaak werd vervolgens in beraad genomen.

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

De wettelijke subrogatie van het VAPH in de rechten van de heer D R tegen de arbeidsongevallenverzekeraar AG

14.

Artikel 14 van het VAPH-decreet ¹bepaalt:

“Een persoon met een handicap krijgt geen tegemoetkoming van het agentschap als hij krachtens andere wetten, decreten met uitzondering van het decreet houdende de organisatie van de zorgverzekering, ordonnanties of reglementaire bepalingen, of krachtens gemeen recht, voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap al een schadeloosstelling heeft gekregen. De persoon met een handicap moet zijn aanspraak op deze schadeloosstelling doen gelden.

Als deze schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van het agentschap, dan past het agentschap het verschil bij. De Vlaamse Regering kan bepalen dat sommige delen van de schadeloosstelling niet of slechts gedeeltelijk in aanmerking worden genomen om het verschil bij te passen. De Vlaamse Regering houdt daarbij in het bijzonder rekening met de aard en de duur van de materiële of immateriële hulp- en dienstverlening aan de persoon met een handicap en kan daarvoor de voorwaarden vaststellen.

In afwachting van de daadwerkelijke schadeloosstelling krachtens andere wetten, decreten, ordonnanties of reglementaire bepalingen of krachtens gemeen recht, worden de tegemoetkomingen van het agentschap toegekend onder de door de Vlaamse Regering vastgestelde voorwaarden.

¹ het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap

Het agentschap treedt, ten belope van het bedrag van de aan een persoon met een handicap uitgekeerde tegemoetkoming, in diens rechten en rechtsvorderingen tegen de derden die de schadeloosstelling, bedoeld in het derde lid, verschuldigd zijn.

De overeenkomst tussen de persoon met een handicap en de derde die de schadeloosstelling moet betalen, is niet tegenstelbaar aan het agentschap, behalve als het agentschap met de overeenkomst akkoord gaat. Daarbij speelt het geen enkele rol of de overeenkomst dateert van voor of na de tussenkomst van het agentschap. Evenmin heeft het feit dat de persoon met een handicap of de derde bij de overeenkomst te goeder trouw handelde, invloed op de geldigheid van de overeenkomst ten aanzien van het agentschap.”

(onderlijning door het arbeidshof).

15.

Op grond van deze wettelijke bepaling is het VAPH dus wettelijk gesubrogeerd in de rechten van de heer D R tegen de arbeidsongevallenverzekeraar (vgl. de artikelen 1949-1251 betreffende de betaling met indeplaatsstelling van het Oud Burgerlijk Wetboek). Daarover bestaat als dusdanig ook geen betwisting tussen de partijen.

De verjaring van de vordering

16.

De vordering van het VAPH is onderworpen aan dezelfde verjaringstermijn als de eventuele vordering van de heer D R tegen AG.

Zo bevestigde het Hof van Cassatie ook in zijn arrest met betrekking tot de wettelijke subrogatie overeenkomstig artikel 136 van de ZIV-wet ² :

“5. Krachtens artikel 136, § 2, vierde lid, ZIV-wet treedt de verzekeringsinstelling rechtens in de plaats van de rechthebbende tot beloop van de verleende prestaties, voor het geheel van de sommen die krachtens een Belgische wetgeving, een buitenlandse wetgeving of het gemeen recht verschuldigd zijn en die de schade voortvloeiend uit ziekte, letsels, functionele stoornissen of overlijden geheel of gedeeltelijk vergoeden.

6. De subrogatie in de rechten van de benadeelde heeft tot gevolg dat de indeplaatsgestelde de vordering van de benadeelde uitoefent met al haar kenmerken en toebehoren. Daaruit volgt tevens dat voor de indeplaatsgestelde de verjaringstermijn van de vordering tegen de aansprakelijke aanvangt op het ogenblik waarop zij voor de benadeelde begint te lopen.”.
(Cass. 13.0008.N van 16 april 2018, www.juportal.be).

² wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, zoals gecoördineerd bij Koninklijk Besluit van 14 juli 1994

17.

De toepasselijke verjaringstermijn wordt bepaald in artikel 69, eerste lid van de Arbeidsongevallenwet: *“De rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen verjaart na drie jaar.”*

Wat betreft de stuiting van deze verjaring bepaalt artikel 70 Arbeidsongevallenwet: *“De verjaringen bepaald bij artikel 69 worden op de gewone wijzen geschorst of gestuit. Die verjaringen kunnen bovendien gestuit worden door een ter post aangetekende brief of door een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond of door een rechtsvordering tot vaststelling van afstamming.”*

18.

De vordering van de heer D R tegen AG tot de betaling van de prothesen en orthopedische toestellen die ingevolge het ongeval nodig zijn, is eveneens onderworpen aan de voormelde verjaringstermijn van drie jaar bepaald in artikel 69, eerste lid van de Arbeidsongevallenwet.

Zo bevestigde ook het Hof van Cassatie : *“Overwegende dat, luidens artikel 69, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen na drie jaar verjaart;*

Dat die bepaling, ongeacht zijn benaming of zijn wijze van toekenning, van toepassing is op alle vergoedingen die krachtens de voormelde wet of haar uitvoeringsbesluiten verschuldigd zijn door een verzekeraar of door het Fonds voor Arbeidsongevallen;”. (Cass. 12 december 2005, S.04.0166.F, www.juportal.be).

Over de voormelde regels bestaat als dusdanig geen betwisting tussen de partijen.

De aanvang van de verjaringstermijn van de vordering van de heer D R tegen AG tot betaling van prothesen en orthopedische toestellen

19.

De partijen zijn het oneens over de aanvang van de verjaringstermijn.

Volgens AG begon de verjaringstermijn te lopen vanaf het arbeidsongeval en werd deze gestuit door de erkenning door AG van de rechten van de heer D R in de door haar op 13 februari 2017 ondertekende overeenkomst, waarna de verjaringstermijn opnieuw liep om te eindigen op 13 februari 2020. De rechtbank volgde AG en verklaarde de vordering van het VAPH die pas werd ingesteld met de dagvaarding van 31 december 2020 verjaard.

20.

Volgens het VAPH is de vordering niet verjaard gezien zij haar tussenkomsten heeft teruggevorderd binnen de 3 jaar nadat zij de tussenkomsten verleende.

21.

De vordering tegen AG is geen vordering tot betaling van de vergoedingen voor de tijdelijke en de blijvende arbeidsongeschiktheid. Het betreft een vordering die gesteund is op de volgende wettelijke bepalingen:

- artikel 28 van de Arbeidsongevallenwet : “ De getroffene heeft recht op de geneeskundige, heelkundige, farmaceutische en verplegingszorgen en, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, op de prothesen en orthopedische toestellen die ingevolge het ongeval nodig zijn.”

- artikel 35 van het KB van 21 december 1971 houdende uitvoering van sommige bepalingen van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971:

“*Worden als prothese of orthopedisch toestel aangezien :*

1° de eigenlijke prothese of het eigenlijke orthopedisch toestel;

2° alle functionele bijhorigheden;

3° het reservetoestel, naargelang van de aard van de letsels.

4° De volgende aanpassingen aan de woning :

- de traplift;

- de monolift.

Het slachtoffer heeft recht op prothesen of orthopedische toestellen waarvan de noodzakelijkheid erkend wordt op het ogenblik van de bekrachtiging van de overeenkomst tussen de partijen of van de beslissing bedoeld in artikel 24 van de wet of op elk ander ogenblik.”

(onderlijning door het arbeidshof).

22.

Het volgt logisch uit de voormelde wettelijk bepalingen (randnummer 21) dat de verjaringstermijn pas begon te lopen vanaf het ogenblik waarop de kosten werden gemaakt (vgl. in dezelfde zin Cass., 18 juni 2001, Nr. S.99.0184.F wat betreft de rechtsvordering die strekt tot betaling van de kosten voor dokter, chirurg en ziekenhuis als bedoeld in artikel 3, eerste lid, 1°, a), van de wet van 3 juli 1967³, www.juportal.be).

Zoals vermeld, blijkt overigens niet dat AG en de heer D R een overeenkomst hebben gesloten over de noodzakelijke hulpmiddelen (randnummer 1).

In dat verband kan bovendien worden verwezen naar de volgende overwegingen in het arrest van het Hof van Cassatie S.13.0067.F 14 december 2015:

³ “Art. 3. Volgens de in artikel 1 bepaalde regelen :

1° heeft degene die getroffen is door een arbeidsongeval, een ongeval op de weg naar en van het werk of een beroepsziekte recht op :

a) een vergoeding van de kosten voor dokter, chirurg, apotheker, verpleging, prothese en orthopedie;...”

“Het karakter van openbare orde van de Arbeidsongevallenwet, noch de voormelde bepalingen, noch de andere in het middel aangevoerde bepalingen, beletten dat de verzekeraar en de getroffene een onderscheiden overeenkomst over de door het ongeval vereiste prothesen en orthopedische toestellen sluiten nadat de datum van consolidatie werd bepaald en de jaarlijkse vergoeding werd berekend, en evenmin dat die overeenkomst door het Fonds wordt goedgekeurd of door de arbeidsrechtbank wordt beoordeeld, zelfs niet wanneer het verlies van arbeidsongeschiktheid van de getroffene geen wijzigingen ondergaat.

Het gezag van gewijsde van het vonnis dat uitspraak doet over de datum van consolidatie en over de jaarlijkse vergoeding belet dit al evenmin.

Het middel dat geheel uitgaat van de opvatting dat de partijen slechts een onderscheiden akkoord over die toestellen kunnen sluiten onder de in artikel 72, eerste lid, Arbeidsongevallenwet bepaalde voorwaarden voor de herziening van de vergoedingen, faalt naar recht.”

Zelfs indien de overeenkomst werd gesloten, dan belette dit de heer D R niet om tegenover AG aanspraak te maken op bepaalde door het ongeval vereiste prothesen en orthopedische toestellen die niet in de overeenkomst werden vermeld, voorzover voldaan was aan de wettelijke voorwaarden betreffende het recht op prothesen en orthopedische toestellen ten laste van de arbeidsongevallenverzekeraar.

23.

Het VAPH legt de drie facturen neer van de aannemer (“The Art Of Woodworks” vof) van 17 december 2019, die werden betaald door de adoptieouder van de heer D R op 18 december 2019, met gedetailleerde uren en materialen voor de volgende werken:

- plaatsen inloopdouche met afbraakwerken: 3.697,69 euro;
- verbreden voordeur:1.818,48 euro;
- aanpassen toegangsdeur badkamer:1.237,77 euro.

Totaal: 6.753,94 euro.

De verjaringstermijn (drie jaar) voor de vordering tegen AG tot betalingen van de voormelde kosten liep dus vanaf 17 december 2019 tot 17 december 2022.

De aanleg van een oprit en verbreden voordeur staan als één post in de refertelijst van het VAPH voor één refertebedrag 1.471,40 euro, dat het VAPH betaalde. Het is dus niet relevant dat de oprit reeds in 2017 zou zijn aangelegd zoals blijkt uit de facturen van 2017 die het VAPH neerlegt en waarnaar AG verwijst.

24.

De dagvaarding op 21 december 2020 heeft de verjaring tijdig gestuit wat betreft deze kosten.

De kosten van prothesen of orthopedische toestellen die kunnen worden gevorderd van AG

25.

De bepalingen vanaf 4° in voormeld artikel 35 van het KB van 21 december 1971 houdende uitvoering van sommige bepalingen van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 werden toegevoegd bij KB van 5 juni 2007, en met name de volgende bepaling:

“ 4° De volgende aanpassingen aan de woning :

- de traplift;*
- de monolift.”.*

26.

Het arbeidshof sluit zich aan bij de volgende overwegingen van het Hof van Cassatie in zijn arrest van 9 oktober 2017 S.15.0133.N, betreffende deze wettelijke bepalingen en het hoger vermeld artikel 28 Arbeidsongevallenwet:

“2. Voor de toepassing van de voormelde bepalingen hebben prothesen en orthopedische toestellen de betekenis van kunst- en hulpmiddelen die een valide persoon niet behoeft en die als gevolg van het arbeidsongeval nodig zijn om aangetaste of verzwakte lichaamsdelen te steunen of te vervangen dan wel het gebruik of de functies ervan te bevorderen.

Aanpassingswerken aan de woning kunnen in bepaalde omstandigheden een hulpmiddel zijn dat nodig is om het gebruik of de functies van de aangetaste of verzwakte lichaamsdelen van het slachtoffer van een arbeidsongeval te bevorderen.

3. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat de wetgever aan de Koning de macht heeft verleend het recht van het slachtoffer op noodzakelijke prothesen of orthopedische toestellen in te perken, doch hem wel heeft opgedragen de toekennings-voorwaarden ervan te preciseren.

Artikel 35, eerste lid, 4°, van het Koninklijk Besluit van 21 december 1971 kan dan ook niet worden aangezien als een limitatieve lijst van de aanpassingswerken aan een woning die als een prothese of een orthopedisch toestel kunnen worden aangezien.

Het middel dat geheel van een andere rechtsopvatting uitgaat en op die grond aanvoert dat een automatische garagepoortopener niet als een prothese of orthopedisch toestel kan worden aangezien, faalt naar recht.”. (www.juportal.be).

27.

In zijn arrest van 22 juni 2009 bevestigde het Hof van Cassatie reeds dat

- Voor de toepassing van de voormelde bepalingen ⁴ hebben prothesen en orthopedische toestellen de betekenis van kunst- en hulpmiddelen die een valide persoon niet behoeft en die als gevolg van het arbeidsongeval nodig zijn om aangetaste of verzwakte lichaamsdelen te steunen of te vervangen dan wel het gebruik of de functies ervan te bevorderen.

- De bouw van een aangepaste badkamer kan in bepaalde omstandigheden een hulpmiddel zijn dat nodig is om het gebruik of de functies van de aangetaste of verzwakte lichaamsdelen van het slachtoffer van een arbeidsongeval te bevorderen.
(Cass 22 juni 2009 S.08.0139.N, www.juportal.be).

28.

Door het arbeidsongeval is de heer D R permanent rolstoelgebonden en heeft hij permanent de hulp van derden nodig.

De werken vermeld in de facturen van 17 december 2019 kunnen beschouwd worden als hulpmiddelen die een valide persoon niet nodig heeft, maar die voor de heer D R ten gevolge van het arbeidsongeval noodzakelijk zijn om het gebruik of de functies van de aangetaste of verzwakte lichaamsdelen te bevorderen:

- hij kan niet zelfstandig een bad of douche nemen; een inloopdouche maakt de transfer makkelijker en veiliger dan in het bad (er was geen douche in het huis);

- bredere deuren maken het mogelijk voor de heer D R om er zelf met zijn rolstoel door te rijden, wat hem toelaat zelfstandig zijn ochtendtoilet uit te voeren. Ook om veiligheidsredenen is het noodzakelijk dat de heer D R zelfstandig door de voordeur kan weggrijpen.

Dit alles blijkt uit het adviesrapport van het VAPH opgesteld door het MDT (multidisciplinair team), waaruit beide partijen citeren in hun conclusies.

29.

Het VAPH kan de volgende door haar betaalde *refertebedragen* verhalen op AG :

- plaatsen inloopdouche met afbraakwerken: 1.880,00 euro;

- verbreden voordeur: 1.471,40 euro;

- aanpassen toegangsdeur badkamer: 1.000 euro.

Het blijkt niet duidelijk waarop het refertebedrag 2.942,80 euro voor “circulatieomgeving: verbreden deuren” betrekking heeft gezien daar geen afzonderlijke factuur van voorligt.

⁴ artikel 28 Arbeidsongevallenwet en artikel 35 van het KB van 21 december 1971, voor de wijziging ervan bij KB van 5 juni 2007

Het VAPH dient daarover toelichting te geven.

Het voorbehoud voor andere tussenkomsten van het VAPH uit het verleden of het heden.

30.

Het VAPH vordert: *“Voorbehoud te maken voor andere tussenkomsten van het conluante uit het verleden of het heden”*.

Dergelijk voorbehoud is geen punt van de vordering in de zin van artikel 1138,3°

Gerechtigd wetboek waarover het hof dus geen uitspraak moet doen en ook geen akte moet van verlenen (vgl. Cass. 20 januari 2014, www.juridat.be).

VI. De beslissing van het arbeidshof

Het hof verklaart het hoger beroep van het VAPH ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Het hof verklaart het incidenteel beroep van AG Insurance ontvankelijk.

Het hof hervormt het bestreden vonnis.

Het hof verklaart de vordering van het VAPH met betrekking tot de hierna vermelde bedragen ontvankelijk en gegrond,

Het hof veroordeelt AG Insurance tot betaling aan het VAPH van de volgende bedragen die het VAPH aan de heer D R betaalde:

- wegens plaatsen inloopdouche met afbraakwerken: 1.880,00 euro;
- wegens verbreden voordeur: 1.471,40 euro;
- wegens aanpassen toegangsdeur badkamer: 1.000 euro;
- de gerechtelijke interest vanaf de dagvaarding.

Het hof veroordeelt AG Insurance om aan het VAPH de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep te betalen, tot nu begroot als volgt voor het VAPH:

- dagvaardingskosten: 167,6 euro;

Het hof heropent de debatten opdat de partijen standpunt innemen wat betreft het gevorderde refertebedrag van 2.942,80 euro voor “circulatieomgeving: verbreden deuren”.

Het hof stelt de zaak vast op de zitting van 9 december 2024 om 14u 30 voor de 5de kamer van het arbeidshof te Brussel, Poelaertplein 3, bus 1, 1000 Brussel, zaal 06. voor een pleitduur van 40 minuten.

Het hof legt de bijdrage voor het fonds voor juridische tweedelijnsbijstand ten laste van AG Insurance, hetzij 20 euro in eerste aanleg en 20 euro in hoger beroep.

Het hof houdt de beslissing over de rechtsplegingsvergoeding aan.

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door :

C C , kamervoorzitter,
E M , raadsheer in sociale zaken, werkgever,
F L , raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door I D , griffier

en ~~uitgesproken~~ op de openbare zitting van 12 februari 2024 van de 5de kamer waar aanwezig waren :

C C , kamervoorzitter,
I D , griffier

